

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

(5) ΜΕΡΟΣ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΕΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 11 Ἰανουαρίου 1954 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος Η'. Ἀριθ. —172— Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1000

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7— Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ἄγγελος Ἀντωνόπουλος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.000— Ἐτησία δραχ. 80.000
Ἐξωτερικῶς : Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΙ

Τὸ 1953 ὑπῆρξε σημαντικὸν διὰ τὸν ἄγωνα μας. Δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι τὸ ἔτος αὐτὸ ἐξησφάλισεν εἰς τὸν ἄγωνα μας δύο σημαντικούς παράγοντας. Μίαν ἐκκαθάρισιν καὶ μίαν συνοχήν. Τὰ ἀνομοιόμορφα στοιχεῖα, τὰ ὅποια δὲν διεκρίνοντο δι' ἀγωνιστικὴν εἰλικρίνειαν διεχώρισαν τὰς εὐθύνas των καὶ μᾶς ἀπήλλαξαν τῆς ἐπισηφαλοῦς ἀμφιβολίας των. Παραλλήλως ἐξησφαλίσθη μία συνοχή, ἀπολύτως ἀπαραίτητος διὰ τὴν πρόοδον τοῦ Ἀγῶνος μας. Ἡ παράτασις τοῦ διωγμοῦ, αἱ ταλαιπωρίαι συνήνωσαν περισσότερο τοὺς ἀγωνιστάς. Κατὰ τὸ διαρρεῖσαν ἔτος κατεβλήθησαν σύντονοι προσπάθειαι πλησίον τῶν πολιτικῶν διὰ τὴν κατοχύρωσιν τῶν δικαιωμάτων μας. Ἀπεκομίσθησαν παχυλαὶ ὑποσχέσεις, πλουτίσασαι μόνον τὴν πικρὰν πείραν μας. Κατὰ τὸ 1953 ἐξεδηλώθη πολλαχῶς ἡ μαχητικὴ μας δραστηριότης καὶ ἄρκετοὶ ἀδελφοὶ ἐτιμήθησαν, γευθέντες φυλάκῃς καὶ τιμωρίας. Ἠκούσαμεν ἐντονωτέραν τὴν φωνὴν τῶν ἐν Ἀμερικῇ ὁμοφρόνων ἀδελφῶν μας καὶ ἀνεκουφίσθημεν ἀπὸ τὴν ἀξιέπαινον δραστηριότητα τῆς ἐν Νιτιρόιτ Κοινότητός μας. Χάρις εἰς τὰς ἀόκνους προσπάθειας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐξησφαλίσθη κατὰ τὰς Ἀγίας ἡμέρας τοῦ δωδεκακόρτου Δεκεμβρίου—Ἰανουαρίου ἐλευθερος ἐκκλησιασμός εἰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ. Εἰς τὰς περισσότερας ἐπαρχίας λειτουργοὺν ἐλευθέρως αἱ ἐκκλησίαι τῶν Παραρτημάτων. Δὲν ἔλειψαν καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα αἱ συγκινητικαὶ ἐκδηλώσεις τῆς εὐθαρσοῦς ὁμολογίας τῶν τέκνων τῆς ἀγωνιζομένης Ὀρθοδοξίας. Συμπεραίνοντες δυνάμεθα νὰ τονίσωμεν : 1) Ἡ ὑπόθεσις μας ἐξακολουθεῖ νὰ ἀντιμετωπίζῃ τὰς αὐτὰς δυσκολίας καὶ τοὺς αὐτοὺς δυσμενεῖς παράγοντας, 2) Τὸ μαχητικὸν φρόνημα τῶν ἀγωνιζομένων εἶναι ὑπέρποτε ἄλλοτε ἀκμαῖον 3) Δὲν ἐπραγματοποιήθη

οὐδὲ πολλοστημόριον τῶν προσδοκιῶν τῶν ἀντιπάλων μας, ἀναμενόντων διάλυσιν καὶ ἀποσύνθεσιν μας, 4) Προσετέθη τέλος σοβαρὸς καὶ βαρύνων παράγων, ἡ δραστηριότης τῶν ἐν Ἀμερικῇ ὁμοφρόνων ἀδελφῶν.

Κατόπιν αὐτῶν δυνάμεθα νὰ προσβλέψωμεν μὲ ἐμπιστοσύνην τὸν ἀνατέλλοντα χρόνον. Κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ συνεχίσωμεν μὲ τὴν αὐτὴν ἀκαμπτον ἐπιμονὴν τὸν ἄγωνα. Ἐμπειροπυσιμένοι ἀπὸ τὴν πολῦτιμον πλὴν πικρὰν πείραν τῶν διαθέσεων τοῦ πολιτικοῦ κόσμου ἀπέναντί μας καὶ γνωρίζοντες κάλλιστα τὴν δύναμιν τῶν ἀντιπάλων μας (πάνοπλος Μασσονία, πανίσχυρος «Ἐκκλησία») πρέπει νὰ στραφῶμεν πρὸς μίαν πλήρη καὶ τελείαν ἐσωτερικὴν ἀνασυγκρότησιν. Ἀποκτώντες τὴν ἐκ τῆς συμπαγοῦς ἐνότητος ἰσχύν, ἀσφαλῶς θὰ ἐπιβάλλωμεν τὸν σεβασμὸν τῶν ἀπόψεών μας. Θὰ πρέπει νὰ σταματήσωμεν πλειοδοτοῦντες εἰς ἀφέλεια καὶ νὰ ἀντιληφθῶμεν ὅτι ἀποτελούμεν μίαν ἀκατανίκητον δύναμιν σεβαστὴν καὶ ὄχι ἓνα ἀνώνυμον πλῆθος ἐκμεταλλεῦόμενον ἀπὸ τοὺς διαφόρους φιλοδόξους πολιτικούς. Τὸ κεντρικὸν Διοικητικὸν Συμβούλιον, τὸ ὅποιον διακρίνεται διὰ τὴν ἀξιέπαινον σύνεσιν καὶ τὸν φλογερὸν τοῦ ζῆλον, συνεργαζόμενον καὶ μὲ τὰ ἐπαρχιακὰ Συμβούλια τῶν Παραρτημάτων θὰ πρέπει κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος νὰ καθιερώσῃ αὐτὴν τὴν γραμμὴν. Τὸ πνεῦμα τῆς πειθαρχίας, τῆς αὐστηρᾶς καὶ ἀναντιλογητῆς πειθαρχίας πρὸς τὸ Σεπτὸν πρόσωπον τοῦ Γηραιοῦ Ἠγέτου μας, θὰ πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα ὅλων μας κατὰ τὸ 1954.

Πρέπει νὰ εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιαι διὰ τὴν Νίκην. Ἰεῖτε αὕτη θὰ εἶναι ἡ ὀριστικὴ λύσις τοῦ ἐκκρεμοῦντος ζητήματός μας εἴτε εἶναι ἡ σταθερὰ ἐμμονὴ μας εἰς τὸ πεδίου τῆς μάχης. Αἱ ιδέαι δὲν ἀποθνήσκουν· ἀλλὰ καὶ αἱ νίκαι δὲν

ΑΙ ΣΚΟΤΙΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (10 Μαρίου 1924) ἐδέχθη καὶ εἰσήγαγε τὴν καινοτομίαν τοῦ νέου λεγομένου Παπολατινικοῦ ἡμερολογίου καὶ ἔνεκα τούτου κατέστη σχισματικὴ ἔναντι τοῦ συνόλου τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάνσεις Πανορθόδοξων Συνόδων καὶ γνωμοδοτήσεις μεγάλων ἐκ νομομαθῶν καὶ θεολόγων Ἐπιτροπῶν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἤρξατο καὶ ὁ σκληρὸς διωγμὸς κατὰ τῶν μὴ παραδεξαμένων τὴν καινοτομίαν ταύτην ἀλλ' ἐμμένοντων πιστῶν εἰς τὴν δισχιλιετὴ Ἐορτολογικὴν παρ' ἴδουσιν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, τοῦ διωγμοῦ ὑποκινουμένου μὲν ὑπὸ τῶν διοικούντων τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐνεργουμένου δὲ ὑπὸ δργάνων τῆς Πολιτείας, παιδαρχούσης δυστυχῶς εἰς τὰς ὑποκινήσεις καὶ εἰσηγήσεις τῶν πρώτων.

Καὶ ἦτο μὲν καθ' ὅλον τὸ ἔκτοτε διαρρεῦσαν διάστημα δεῦς καὶ σκληρὸς ὁ κατὰ τῶν μὴ παραδεξαμένων τὴν εἰσαγωγὴν τῆς εορτολογικῆς καινοτομίας—καὶ διὰ τοῦτο Παλαιοημερολογιτῶν ἀποκληθέντων—διωγμὸς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 1951 καὶ ἐντεῦθεν κατέστη οὕτως σκληρότερος, ἐπὶ τῆς ἀρχιερατείας τοῦ νῦν Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, καθ' ὃ διάστημα οἱ ἱεροὶ νοοὶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἐκλείσθησαν σφραγισθέντες, οἱ ἱερεῖς αὐτῶν συνελήφθησαν, ἐκακοποιήθησαν καὶ πολλοὶ ἀπεσχηματίσθησαν, οἱ Ἀρχιερεῖς αὐτῶν ἐξωρίσθησαν, καὶ μάλιστα ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος αὐτῶν κ. Χρυσόστομος ἐξωρίσθη καθήλωθαις ἐπὶ 18μηνον εἰς ἓνα ἐστρατημένον πάσης ἀνθρωπίνης παρηγορίας ὑψηλὸν βράχον τῆς Νήσου Μυτιλήνης: Τὴν Μονὴν τοῦ Ὑψηλοῦ, ὡς ὁ μυθολογούμενος Προμηθεὺς δεσμώτης ἐπὶ τῶν ὀρέων τοῦ Καυκάσου, καὶ ὁπόθεν μία εὐγενὴς ἐνέργεια καὶ χειρονομία ἐπανάφερεν αὐτὸν πλησίον τοῦ Ποιμνίου του, παρ' ὅλας τὰς ἀντενεργείας καὶ ἀντιδράσεις τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους.

Τὰ κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ταῦτα μέτρα δὲν ἐκαμψαν αὐτοὺς, ὡς ὑπελόγιζον καὶ ἠλπίζον οἱ διώκται, ἀλλὰ μᾶλλον ἐξήψαν τὸν ὑπὲρ τῆς Ὁρθο-

κατακτῶνται εὐκόλως. Θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρήσωμεν ζήτημα στοιχειώδους φιλοτιμίας νὰ διατηρήσωμεν ἐλευθέραν καὶ ἀπαρβίαστον τὴν συνειδησὶν μας, νὰ μὴ ἀνεχθῶμεν οὐδέναν ἐκβιασμόν καὶ νὰ μὴ ὑποκύψωμεν εἰς οὐδεμίαν πίεσιν. Ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, συνεχίζουσα τὸν διωγμὸν, σφραγίζουσα τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς, διαπομπεύουσα τοὺς Κληρικοὺς μας, ὁμολογεῖ κατὰ τὸν πλέον ὠμὸν τρόπον, ὅτι ἔπαισε πλέον νὰ πιστεύῃ εἰς τὰς δημοκρατικὰς ἀξίας τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ μετεβλήθη εἰς μίαν τυραννίαν. Ποῖος λοιπὸν φιλελεύθερος Ἕλλην, ἀξιωθεὶς νὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν παράταξιν τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας. θὰ ἐπιδείξῃ τὴν δουλοπρέπειαν, ὥστε νὰ ἀποφασίσῃ «νὰ συνετισθῇ» ἀπὸ τὰς σκληρὰς θωπείας μίαις ἀπροσχηματιστοῦ βίας;

Αὕτη εἶναι ἡ ἀπαίτησις τῆς Ἱστορίας κατὰ τὸ 1954. «Θεοὶ πιστοὶ προσέλθετε».

δοξίας ζήλον αὐτῶν καὶ ἐχαλύβδωσαν τούτους ὑπομένοντας εὐχαρίστως καὶ τὸ ἐπινοηθὲν νέον εἶδος τοῦ διωγμοῦ διὰ τοῦ κλεισίμου πάντων τῶν ναῶν αὐτῶν, διωγμὸν τὸν ὁποῖον ἀντιμετώπισαν οὕτοι φεύγοντες εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰ σπήλαια, τὰς ὁπὰς τῆς γῆς καὶ τὰς κατακόμβας, ὡς ἐγένετο καὶ κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους ἐπὶ τῶν εἰδωλολατρῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης, καθ' ὃ διάστημα ἐγένοντο πόλεις αἱ ἐρημίαι, καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπλούτισεν 11 1)2 ἑκατομμύρια Ἀγίων Μαρτύρων.

Καὶ οὐ δὲν ἐκάμφθησαν οἱ Παλαιοημερολογίται ἐκ τῶν διωγμῶν καὶ δὲν ἐλιποτάτησεν οὐδ' ἡτομολήσεν τις πρὸς τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν τῶν νεοημερολογιτῶν, ἀπόδειξις τρανωτῆς ἡ γενομένη μεγάλη συρροὴ αὐτῶν κατὰ τὰς παρελθούσας ἀγίας Ἐορτὰς τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ εἰς τοὺς δύο Ναοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπετράπη ὁ Ἐκκλησιασμός αὐτῶν κατὰ τὰς διαληφθείσας Ἐορτὰς τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, τῆς παρελθούσης Κυριακῆς καὶ τῶν Ἀγίων Θεοφανείων. Διότι:

Κατόπιν ἐπιμόνων καὶ υπερανθρώπων μᾶλλον, κόπων καὶ προσπαθειῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ὁργανώσεως, βοηθουμένου ἀξιεπαίνως παρὰ τῶν κ. Βουλευτῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Ἀττικῆς, καὶ διαφόρων ἄλλων ἐνεργειῶν παρὰ τῷ κ. Ὑπουργῷ τῶν Ἐσωτερικῶν, ἐδόθη παρ' αὐτοῦ ἡ ἀδεια—δύο ἡμέρας πρὸ τῶν Χριστουγέννων ἵνα ἀνοιγῶσι καὶ λειτουργήσωσιν ἐλευθέρως πάντες οἱ Ναοὶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν τόσον οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ, ὥσον καὶ οἱ τῶν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα Παραρτημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα καθ' ἑκάστην καὶ καθ' ὅπου ὑποχρέωσιν τὸ Κέντρον διεβίβασεν ἀμέσως τηλεγραφικῶς τὴν εὐχάριστον πληροφορίαν ταύτην.

Πλὴν ὅμως αἱ σκότιαι δυνάμεις ἐκινητοποιήθησαν δρῆσαι λυσσώδως ἐν προκειμένῳ, καὶ ἀργὰ τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐκλήθη τὸ Δ. Συμβούλιον εἰς τὴν Γενικὴν Ἀσφάλειαν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδηλώθη, ὅτι: ἀνακαλεῖται ἡ δοθεῖσα Ὑπουργικὴ διαταγὴ καὶ ὅτι μόνον εἰς Ναὸς ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς ἐν Πειραιεῖ θὰ λειτουργήσῃ κατὰ τὴν Ἐορτὴν τῶν Χριστουγέννων, πρῶτον τὸ ὁποῖον κατελύπησε βεβαίως πάντας, ἀλλὰ δὲν ἐπτόησεν οὐδένα. Διότι καίτοι ἡ διαταγὴ αὕτη ἐδόθη ἀργά, καὶ ἐπομένως ἦτο ἀδύνατον νὰ λάβωσι γνώσιν αὐτῆς οἱ καθ' ὅλα τὰ σημεῖα τῶν Πόλεων καὶ τὰ ἀπομακρυσμένα αὐτῶν διαμένοντες, καίτοι ὁ καιρὸς βροχώδης καὶ λασπώδης, ἐν τούτοις εἰς μὲν τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Παύλου ἐν Πειραιεῖ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐλειτουργήσῃ καὶ ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος κ. Χρυσόστομος συλλειτουργήσαντων Αὐτῷ καὶ τεσσάρων Ἀρχιμανδριτῶν μετὰ τοῦ Ἱεροδιακόνου Σπυρίδωνος, (μὴ λαβόντων μέρος εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν παρευρεθέντων 10 ἄλλων ἱερέων ἔνεκεν τῆς στενότητος τοῦ χώρου), συνεκεντρώθησαν παρακολουθῆσαντες κατανυκτικώτατα τὴν ἱερὰν Ἀκολουσίαν καὶ τὴν θείαν Λειτουργίαν πλέον τῶν πέντε χιλιάδων πιστῶν, παρ' ὅλον ὅτι ἐπηρεάζοντο ἀπὸ τὴν ἀδιακόπως πίπτουσαν βροχὴν.

Εἰς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, ἔνθα συνελειτούργησαν τρεῖς Ἱε-

ρεῖς—μὴ δυνήθοντων λαβεῖν μέρος περισσοτέρων λόγων στενότητος τοῦ χώρου—συνεκατενώθησαν πλέον τῶν τριῶν χιλιάδων μυστῶν κατακλυσάντων τὸν πρὸ τοῦ Ναοῦ καὶ τῶν πέριξ παρόδων χώρον, πρὸς τοὺς ὁποίους ὁμίλησεν ἐπιταύτως καὶ ἐπαξίως τῇ Ἑορτῇ ὁ Θεολόγος Καθηγητῆς κ. Διονύσιος Μπατιστᾶτος· εἰς ἀμφοτέρους δὲ τοὺς Ναοὺς οἱ ἱερεῖς μετέδιδον τοῖς πιστοῖς τῶν Ἀχραντῶν Μυστηρίων καὶ πέραν τῆς μεσημβρίας. Ἡ αὐτὴ κομποσυνροή παρετηρήθη εἰς τοὺς ὡς ἄνω δύο ἱεροὺς Ναοὺς ἡμῶν καὶ κατὰ τὰς Θείας Λειτουργίας ἐπὶ τῇ Μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καὶ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. Ἀλλ' ἡ ἄνευ προηγουμένου προσέλευσις τῶν πιστῶν ἐγένετο κατὰ τὴν Ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Θεοφανείων, ὅτε ἐπιτραπέντος πάλιν ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ ἀνοίγματος τῶν δύο τούτων Ἱ. Ναῶν διὰ τε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ τὸν Μέγαν Ἀγιασμόν τελεσθέντα ὑπὸ πληθύος ἱερῶν, εἰς δὲ τὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου τοῦ Πειραιῶς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Προέδρου ἐπὶ εἰδικῶς στηθείσης ἐξέδρας ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ.

Ὡστε καὶ ἐντεῦθεν οἱ διοικούντες τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ αἱ ὀπισθεν αὐτῶν κρυπτόμεναι καὶ δι' αὐτῶν ἐνεργοῦσαι σκότιοι δυνάμεις αἱ θελήσασαι ἵνα σφυγμομετρήσωσι τὸ αἶσθημα καὶ τὸ φρόνημα τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐπέσθησαν νομιζομεν, ὅτι εἰς κέντρα λατίζουσι πιστεύουσαι ὅτι διὰ τῶν καταπίψεων θὰ ἀπομακρύνωσι τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τῆς πίστεως τῶν Πατέρων αὐτῶν, Πίστεως παραδοθείσης ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ διὰ τῶν Ἁγίων Του Ἀποστόλων καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν Ἁγίων Πατέρων, Πίστεως ἐχούσης ἡλικίαν δύο χιλιάδων ἐτῶν ἢ μάλλον οὐσης ἀπὸ τῆς πλάσεως τοῦ πρώτου ἀνθρώπου. Ἀπάτην λοιπὸν μεγάλην πάσχουσιν αἱ δυνάμεις τοῦ σκότους καὶ, κατὰ τὸν Προφήτην, «ἐν σκότει διαπορεύονται». Διότι ἐκουσίως ἔκλεισαν τὰ ὄρα αὐτῶν εἰς ὅσα ἐλάλησε καὶ λαλεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ μέσου τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων, εἰς ἐκ τῶν ὁποίων εἶπε καὶ ταῦτα «Ὅντε ἀνθρώπος, οὔτε πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἰσχύσουσι ποτε ἃ ὥρισαν καὶ ἐθέσπισαν οἱ τῶν Ἁγίων Συνόδων Πατέρες λῦσαι ἢ ἀνατρέψαι».

A. M. K.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ

Β'.

Ἐν τῷ προηγουμένῳ εἶδομεν, ὅτι ὁ διὰ τοῦ «Ραδαμάνθυος» ὁμιλῶν κ. Χ. εἶπεν ὅτι «ὁ Τέκτων εἰς τὰς Στοὰς ἀνευρίσκει τὴν γνῶσιν ὅτι: ἡ ψυχὴ εἶναι ὁμοούσιος τῷ Θεῷ Πατρὶ» κ.λ.π. Ἀλλ' ἐρωτῶμεν: Τίνος Θεοῦ εἶναι ὁμοούσιος ἡ ψυχὴ τοῦ τέκτονος μασσώνου; Διότι οἱ Τέκτονες δὲν ἔχουσι διὰ Θεόν, τὸν ἀληθινόν Θεόν τὸν δημιουργόν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ πάντων τῶν διαμέσου αὐτῶν, τὸν Θεόν τὸν δηλωθέντα διὰ τῶν Γραφῶν καὶ τῶν Ἁγίων Προφητῶν, ἀλλ' ἔχουσι διὰ Θεόν τῶν ἑνα Θεὸν ἄγνωστον μέγαν ἀρχιτέκτονα τοῦ σύμ-

παντος ὀνομαζόμενον. Ἀλλὰ ποῦτος εἶναι αὐτὸς ὁ μέγας ἀρχιτέκτων;

Θεὸς τῶν χριστιανῶν εἶναι ἡ Παναγία Τριάς Πατὴρ, Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὄνομα, ὡς ἐμάθομεν ἐκ τῶν Ἁγίων Γραφῶν, εἶναι Θεός, Κύριος, Ἀδωναΐ. Σαβαώθ, ἐν συννεχαίᾳ δὲ Ἑμμανουήλ, Σωτήρ, Ἰησοῦς Χριστός, ἐξ οὗ καὶ χριστιανοὶ ὀνομάζονται ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ κηρύγματος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων αὐτῶν ἐν Κεφαλαίῳ ΙΑ', 26. Ὅταν δὲ ὁ Θεόπτης Μωϋσῆς ἠρώτησε τὸν μετ' αὐτοῦ λαλοῦντα Θεόν, τί εἶναι τὸ ὄνομα αὐτοῦ; ἤκουσεν εἰς ἀπάντησιν «Ἐγὼ εἰμι ὁ Ὡν, Κύριος ὁ Θεός, Θεός Ἀβραάμ, Θεός Ἰσαάκ, Θεός Ἰακώβ, τοῦτό μεθ' ἐστίν ὄνομα αἰώνιον καὶ μνημόσυνον γενεαῖς γενεῶν», (Ἐξοδ. Γ', 13) φανερώων διὰ τούτου τὴν Ἁγίαν Τριάδα. Ἐντεῦθεν ἔμαθον οἱ χριστιανοὶ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αὐτῶν.

Πόθεν δὲ οἱ Τέκτονες ἔμαθον τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου ἀρχιτέκτονος; Ἐκ ποίας Γραφῆς; Ἐκ ποίων Προφητῶν, Ἀποστόλων, ἢ Πατέρων; Φανερόν ὅτι ἐξ οὐδεμιᾶς φανερᾶς Γραφικῆς ἢ ἱστορικῆς πηγῆς. Καὶ τούτου οὕτως ἔχοντος δὲν δύνανται οὗτοι νὰ ὀνομάζωνται χριστιανοί.

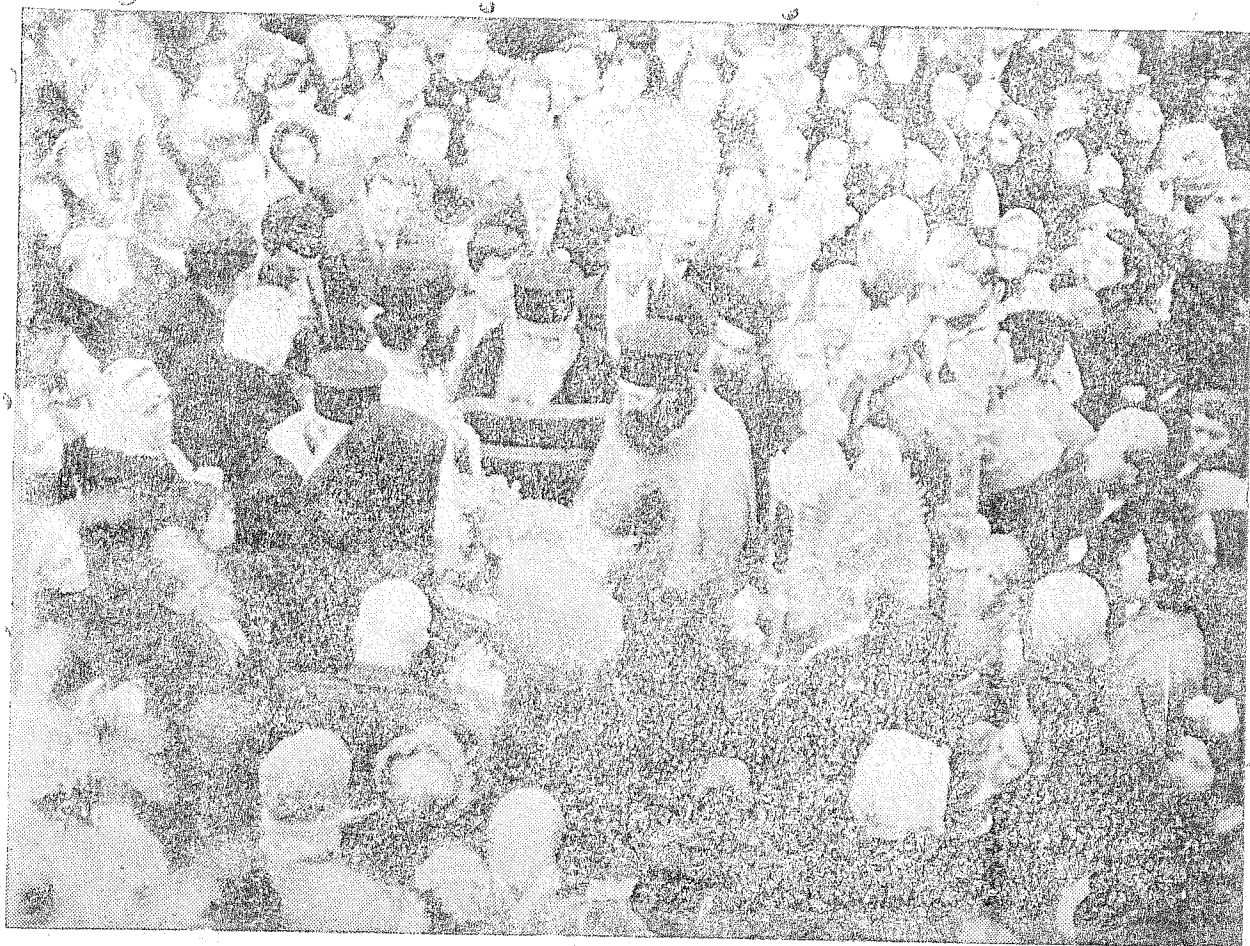
Διότι:

Πῶς δύνανται νὰ ὀνομάζωνται χριστιανοὶ οἱ ἀρνηθέντες τὸν Χριστὸν ἐν τῇ ὁρκωμοσίᾳ τῶν κατὰ τὴν εἴσοδον εἰς τὴν μασσονικὴν στοάν; Διότι ἀρνήσις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ ὅτι αὐτῶν διδόμενος ὁρκος, ὅτι: ἀπὸ σήμερον (ἤτοι ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης) θέλει συντελεῖται πάντα δεσμὸν συνδέοντα αὐτὸν μετὰ πατρός, μητρός, ἀδελφῶν, συγγενῶν, φίλων, εὐεργετῶν, Βασιλέως, Πατρίδος, Ἐθνους καὶ οἰκουμένης ὅντος, πρὸς τὸ ὅποιον ὑπεσχέθη πίστιν, ὑπακοήν, χάριν ἢ ἐκδόσθαι.

Τὸ οἰκονομῶν δὲν πρὸς τὸ ὅποιον ὁ χριστιανὸς ἐν τῷ ἁγίῳ βαπτίσματι ὑπεσχέθη πίστιν καὶ ὑπακοήν εἶναι αὐτός ὁ Χριστός, τὸν ὅποιον ὁ χριστιανὸς μασσὸν γενόμενος, ὅπως ἀσυναισθήτως ἢ μάλλον ἀσυνειδήτως ἀπαρνείται.

Ἀλλωστε οἱ ἐλευθεροτέκτονες πάντα τὸν μὴ ὄντα μασσόνον ἀποκαλοῦσι βέβηλον, καὶ τὸν μασσόνον ἀνεξαρτήτως θρησκευματος καὶ ἐθνικότητος, ἀποκαλοῦσιν ἀδελφόν. Ὁ χριστιανὸς μασσόνος τὸν Ἐπίσκοπόν του ἢ τὸν Ἱερέα του ἀποκαλεῖ βέβηλον, καθὼς βέβηλον ἀποκαλεῖ καὶ τὸν μὴ ὄντα μασσόνον ἀδελφόν του, εἴτε σαρκικόν εἴτε πνευματικόν. Πάντα δὲ μασσόνον, εἴτε Τοῦρκος, εἴτε Ἑβραῖος, εἴτε Βραχμανιστὴς εἶναι οὗτος, ἀποκαλεῖ καὶ προσνομάζει ἀδελφόν II

Ὡς θρησκεία τοῦ Ἑλληνος χριστιανοῦ, μασσόνου γενομένου (ἢ ἐλευθεροτέκτονος, κατὰ τὸν κ. Χ.) δὲν εἶναι ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, ἀλλ' ὁ μασσονισμός. Καὶ πατρίς αὐτοῦ δὲν εἶναι ἡ Ἑλλάς, ἀλλ' ἡ μασσονικὴ Ἑταιρεία πολὺ δὲ ὀρθῶς ἔγραφε τις λέγων: «Ὁ μασσόνος Ὑπουργός, προκειμένου περὶ τῆς πατρίδος



Παρ' ὅλας τὰς πιέσεις καὶ τοὺς σκληροὺς διωγμοὺς ὁ ὀρθόδοξος καὶ ἀγωνιζόμενος λαὸς εὐρέθη παρῶν. Ποῖος δὲν θὰ θανυμάσῃ τὸ μεγαλεῖον του!

του, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀκούσῃ τὴν Ἑταιρείαν τῆς μασσονίας, ἔστω καὶ ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἔθνους του. Ὅμοιος ὁ στρατηγὸς μασσόνος ἐν καιρῷ πολέμου θὰ πράξῃ. Ὁ πολίτης μασσόνος θὰ ψηφίσῃ ὑπὲρ τοῦ ἀναρχικοῦ, ἐάν τὸν προστάξῃ ἡ μασσονία, ἢ θὰ δολοφονήσῃ τὸν Βασιλέα του. Ἀπόδειξις τῆς καταστρεπτικῆς ἐνεργείας τῶν μασσόνων εἶναι, ὅτι ὅσον πλείονες ἐπίλεκτοι τῆς κοινωνίας γίνονται μασσόνοι, τόσον τὸ ἔθνος καταστρέφεται. Ἀφ' ὅτου διάφοροι μασσόνοι κατέλαβον διαφόρους δημοσίας θέσεις ἐν Ἑλλάδι, ἤρχισεν ἐν αὐτῇ ἡ παρακμὴ καὶ ἡ διαφθορά» (Ὁ Πολυτιμ. μαργαρ. σελ. 213).

Καὶ ἔγραφε ταῦτα ὁ ἀειμνηστὸς ἐκεῖνος πρὸ 50 καὶ πλέον ἐτῶν. Τί θὰ ἔλεγε καὶ τί θὰ ἔγραφεν ἐάν ἔζη σήμερον;

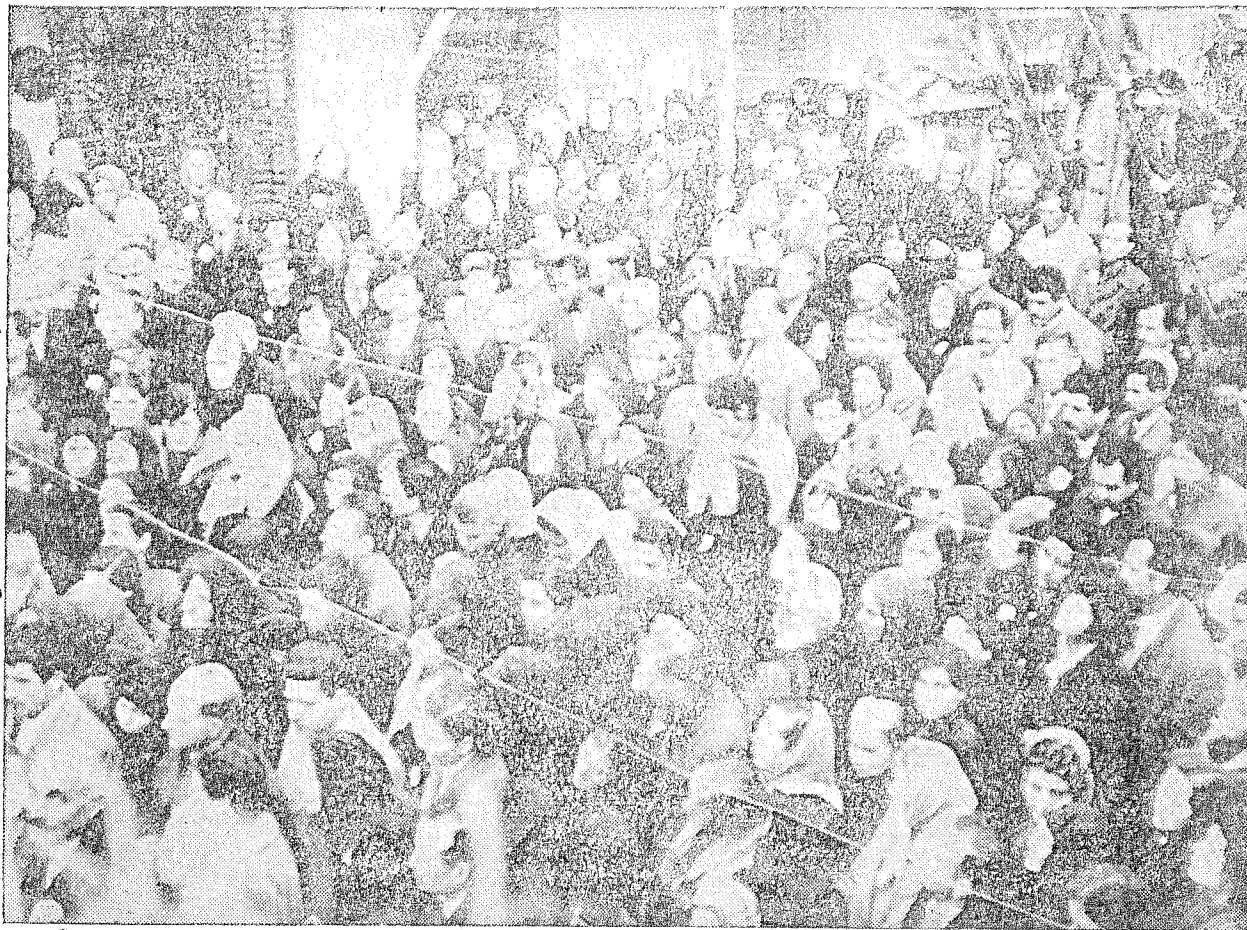
Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἐξακολουθεῖ ἔδραγε φρονῶν ὁ κ. Χ. ὅτι ὁ ἐλευθεροτεκτονισμὸς καὶ ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἢ ὅπως ἔλεγεν ἑτερός τις ὁμοιος καὶ σύμφωνος αὐτῷ, ὅτι «δύναται τις κάλλιστα νὰ εἶναι καλὸς Χριστιανὸς καὶ καλὸς μασσόνος!!!».

A.M.K.

Ἡ ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Εἰς Ἐφημερίδας τῆς Λαρίσσης ἐπαναλαμβάνεται ἡ δημοσίευσίς μιᾶς «δρασίως» τοῦ ποιμένου Ἀπ. Ἀθ. Γκούγια, κατοικοῦ Λασοχωρίου, καθ' ἣν οὗτο, τὴν 20 Δεβρίου π. ἔτ. ν. ἡ ἐνῶ προσήχθετο «τρεῖς ἀνθρώποι μορφὰ ἐμφανισθεῖσαι αὐτῷ τῷ ἀνεκοίνωσαν ὅτι μετὰ τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου—γεννησομένην μετὰ 7 μῆνας, οἱ Ἄγγελοι θὰ συγκεντρώσωσι τοὺς ὀλίγους ἀπομειναντας ἐκ τῶν ἀνθρώπων πιστοὶ εἰς 7 χώρας, ἔνθα θὰ λατρεύουν τὸν Θεὸν ἐπὶ 2100 ἔτη. ἡ δὲ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνων θὰ διαρκῇ 200 ἔτη!!»

Ὅμοιαν προφητείαν ἐξήγγειλαν κατ' ἐπανάληψιν μέχοι τοῦδε καὶ οἱ σπερμολόγοι Χιλιασταί, οἱ αὐτοκαλούμενοι Μάρτυρες τοῦ Γεχωβά, ἢ καλύτερον μάρτυρες τοῦ Σατανᾶ. Οὗτοι χρηματοδοτούμενοι παρὰ τῆς ἐν Ἀμερικῇ οργανώσεώς των καὶ ἀρησάμενοι τὸ Ἅγιον Βάπτισμα καὶ τὴν Πατρῶν Ὁρθόδοξον χριστιανικὴν πίστιν πιστεύουσιν, ὅτι μετὰ τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου θὰ κατέλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Χριστὸς διὰ νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, τῶν Χιλιαστῶν, ἐπὶ 1000 ἔτη δι' ὃ καὶ Χιλιασταὶ ὀνομάσθησαν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῶν 1000



«Ένα ελάχιστον τμήμα ἀπὸ τὸ ἀμέτρητον πλῆθος τῶν προσελθόντων κατὰ τὰ Θεοφάνεια εἰς τὸν Ἅγιον Παῦλον Πειραιῶς καὶ Ἀγίαν Παρασκευὴν Ἀθηνῶν.

ἐτῶν, οἱ Μάρτυρες τοῦ Γεχωβᾶ (ἡ μάρτυρες τῶν Δολλαρίων), ἔχουσι νὰ ἀπολαύσωσι πᾶσαν σαρκικὴν ἡδονὴν οἱ δὲ λοιποὶ ἄνθρωποι—οἱ μὴ χιλιασταὶ—θὰ καταστραφῶσιν!! Οἱ πεπλανημένοι καὶ πωλήσαντες τὴν ψυχὴν των εἰς τὸν Διάβολον Χιλιασταὶ καθώρισαν καὶ τὸν χρόνον τῆς Β' παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Τῷ 1914 καὶ τῷ 1926 ἐξημέρωσαν εἰς τὸ ὑπαιθρον φοροῦντες λευκὰς στολὰς διὰ νὰ ὑποδεχθῶσι τὸν Κύριον γελοιοποιηθέντες κυριολεκτικῶς!

Πᾶς βαπτισθεὶς εἰς τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας Τριᾶδος καὶ μὴ ἀποστατήσας, ὥς οἱ γελοῖοι Χιλιασταὶ, πιστεύει διὰ θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος τούτου. Καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος λέγει «καινοὺς οὐρανοὺς καὶ καινὴν γῆν προσδοκῶμεν. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀλλαγῇσονται» *Πότε δμως;*

Τὸ ἐρώτημα ἐτέθη καὶ παρὰ τῶν Ἀποστόλων πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὁμιλοῦντα περὶ τῆς Β' παρουσίας του. «Εἶπε ἡμῖν Κύριε, πότε ταῦτα ἔσται καὶ τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς Παρουσίας καὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος;» (Ματθ. ΚΑ! 3) Καὶ τὸ ἀψευδὲς στόμα ἀπήντησεν ἐφ' ἅπαξ ἵνα μὴ πλανηθῇ οὐδεὶς. «Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν οὐδὲ οἱ Ἄγγελοι τῶν Οὐρανῶν εἰμὶ ὁ Πατὴρ μου μόνος. Καὶ καθὼς ἡ ἀσ-

τραπὴ ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ φαίνεται ἔως δυσμῶν οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου» Καὶ προσέθηκεν «ἀπὸ δὲ τῆς συγκῆς μάθετε τὴν παραβολήν. Ὅταν ἐκφύῃ τὰ φύλλα τότε γινώσκετε, ὅτι ἐγγὺς τὸ θέρος» (Ματθ. ΚΑ! 32) Εἶπε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι θὰ προηγηθῶσι σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ, πόλεμοι καὶ λιμοὶ καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους, ἀλλὰ πρὸ τῆς καταστροφῆς τῆς κτίσεως θὰ ἐμφανισθῇ ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ σημεῖον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦτέστιν ὁ Τιμιὸς Σταυρὸς, τὸν ὁποῖον ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι πλούσιοι καὶ πτωχοὶ βλασφημοῦσι σήμερον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, οἱ ταλαίπωροι!

Ἀφοῦ λοιπόν, οὔτε οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, δὲν γνωρίζουσι περὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας πολὺ φοβούμεθα μὴ αἱ ἐμφανισθεῖσαι τρεῖς μορφαὶ εἰς τὸν ποιμένα Γκούγιον, ἦσαν Ἄγγελοι, ἀλλ' ἄγγελοι τοῦ σκότους· διότι ὁμιλεῖ καὶ περὶ τούτου ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγων, ὅτι ὁ παγκράμιτος ἔχει δικαίωμα νὰ ἐμφανίζηται καὶ ὡς ἄγγελος φωτός! Ἵνα πλανήσῃ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ δὲ Μέγας Ἀθανάσιος λέγει, ὅτι εἰς τοιαύτας ὁπτασίας ὁ Χριστιανὸς πρέπει πρῶτον νὰ σφραγίσῃ ἑαυτὸν τοῖς διὰ τῆς Βασιλικῆς σφραγίδος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ εἰτα νὰ λέ-

γη τὰ ῥητὰ τῆς Ἀγίας Γραφῆς «ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ» καὶ τὸ «ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐκλιπέτωσαν κλπ. ὁπότε εἰ μὲν περὶ τοῦ ἀρχεκάκου ὄψεως πρόκειται, οὗτος ἐξαφανίζεται ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, εἰ δὲ περὶ ἀγγέλου, ἡ ἀγίου, ὁμολογείται καὶ παρ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν φόβῳ καὶ ἀκρῶ ταπεινώσει.

Οὐδαμοῦ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἀναφέρεται, ὅτι οἱ ἄνθρωποι μετὰ τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου θὰ συγκεντρωθῶσιν εἰς 7 ὥρας διὰ τὰ διαρκέσῃ ἡ ζωὴ ἐν αὐταῖς ἐπὶ 2100 ἔτη καὶ διὰ τὰ παραταθῇ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖ ἐπὶ 200 ἔτη. Τοῦτο ἀκριβῶς ἀποδεικνύει ψευδῇ καὶ πεπλανημένην τὴν «ὀπτασίαν» τοῦ γέροντος τοῦ Λασχωρίου.

Ἐν τοσούτῳ ἂς μὴ νομισθῇ, ὅτι βραδύνει ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἥτις διὰ πάντα ἄνθρωπον εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου του, ὅστις ὡς κλέπτης ἐν νυκτὶ ἔρχεται. Τὶ θὰ ὠφελήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἡ ἡμέρα τῆς Κρίσεως ὅσον μακράν καὶ ἂν ἦν, ἂν οὗτος ἀποθάνῃ σήμερον; Διότι ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐκπνεύσῃ, ἄρχει καὶ ἡ Κρίσις διὰ τὴν ψυχὴν του, μάλιστα κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ὅτε οἱ αἰφνίδιοι θάνατοι (ἐκ συγκοπῆς, βιαιῶν θανάτων κλπ) ἐπολλαπλασιάσθησαν. Διὰ τοῦτο πᾶς χριστιανὸς δέον πάντοτε νὰ εἶναι ἔτοιμος διὰ τὴν Κρίσιν, ὡς μὴ γνωρίζων τὴν ὥρην τῆς ἐξόδου του.

Λάρισα 4 1-54

ΕΥΘΥΜΙΟΣ Γ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΒΡΟΝΤΟΦΩΝΟΥΜΕΝ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΜΑΣ

καὶ δηλοῦμεν ὅτι οὐδέποτε θὰ προσκυνήσωμεν τὸ εἶδωλον τῆς κακοδοξίας.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἰδοὺ ἡ γνωμάτευσις τοῦ Εἰσαγγελέως.

Ἀριθ. 13)13.4.32

Σεβαστὸν Ὑπουργεῖον Ἑσωτερικῶν

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 35)116 ἑ. ἑ. ἐρωτήματος λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἡμετέραν γνώμην καθ' ἣν ἐφ' ὅσον οὐδεὶς Νόμος θεωρεῖ τὴν τήρησιν τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου εἰς τὴν τέλεσιν τῶν κατὰ τὴν Κρατοῦσαν Θρησκείαν Ἱερολογίων ὡς ἀξιόποινον πράξιν δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ σύλληψις ἢ ἀπέλασις τοῦ τελούντος αὐτὰς Ἱερέως.

Ἡ ἀναφερομένη παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας διάταξις τοῦ ἀρθροῦ τοῦ Νόμου 5187 περὶ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δὲν δύναται νὰ τύχῃ τῆς ἐφαρμογῆς εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, διότι ἀφορᾷ τὴν διαμονὴν εἰς ἐκκλησιαστικὴν τινὰ περιφέρειαν Ἱερωμένου ἀνευ συστατικῶν γραμμάτων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς εἰς ἣν ὑπάγεται, ἡ δὲ διατασσόμενη καὶ ἐκτελουμένη ὑπὸ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς εἰς ἣν ὑπάγονται ἀπέλασις ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐναποφορὰν αὐτῶν εἰς τὸν τόπον τῆς προελεύσεώς των.

Ἡ διάταξις αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἀναλογικῶς εἰς ἄλλην περίπτωσιν διότι ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 10 τοῦ Συντάγματος καθ' ἣν ἀπαιτεῖ-

ται Νόμος ὀρίζων πότε καὶ πῶς ἐπέρχεται ἡ στέρησις τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, ἀποκλείει τοιαύτην ἀναλογικὴν ἐρμηνείαν.

Ἀφ' ἐτέρου δὲν εὐρίσκομεν στηριζομένην εἰς Νόμον τινὰ τὴν σύλληψιν Ἱερέως ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ τῆς Ἱερουργίας ἀνευ ἀδείας τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ἀξιόποινον πράξιν.

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1935 νέα Γνωμάτευσις τοῦ Ἀντικεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου Κοιτῶν ἐρχεται νὰ μᾶς δικαιώσῃ. Ἰδοὺ ἀπόσπασμα τῆς ἀνω Γνωματεύσεως.

Ἡ ἀντίληψις αὕτη φέρει ἐπὶ τάπητος τὴν συνταγματικὴν ἀποφιν τοῦ ζητήματος διότι ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸ ἰσχύον Σύνταγμα (Ἀρθρ. 1) πᾶσα θρησκευτικὴ Κοινωνία τελεῖ ἐλευθέρως τὰ τῆς λατρείας τῆς καὶ εὐθηνται ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Νόμων τῆς Χώρας, ὡς ἐκ τῆς ἀποκηρυσσομένης ἀπαρabiάστου ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως.

Ἐὰν δὲ οἱ Παλαιοημερολογίται ἀποσχισθέντες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδρύσαντες ἰδίαν Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, ὁργανώθησαν εἰς ἴδιον θρησκευτικὸν ὅμιλον περιλαμβάνοντα πιστοὺς λειτουργοὺς καὶ Βωμοὺς, τότε βεβαίως οὗτοι (πιστοὶ καὶ λειτουργοὶ) τελούντες τὰ τῆς θείας λατρείας καθ' ἃς ἡμέρας συμπέτουν αἱ Χριστιανικαὶ ἐορταὶ συνφθὰ τῷ Ἰουλιανῷ Ἡμερολογίῳ ἐν τοῖς ἰδίῳ αὐτῶν Ναοῖς, δικαίωμα ἀποδοῦναι καὶ εἰς τοῦ δικαιοῦματος τοῦτου τὴν ἀσκῆσιν οὐδέν, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν περὶ ἀνεξιδιερρησίας ἱερουσῶν ἀρχῶν, ἐπιτρέπεται νὰ παρεμβάληται κώλυμα, καὶ συγκεκριμένως κώλυμα δι' ἐπαγωγῆς τῶν τοῦ ρηθέντος ἀρθροῦ 21 (2ον 5187) κυρώσεων.

Τέλος παραθέτομεν κατωτέρω τὸ πόρισμα εἰς ὃ κατέληξεν ἡ συσταθεῖσα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸ ἔτος 1932 Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας εἰς ἣν συμμετεῖχον ὁ ἀειμνηστὸς Καθηγητὴς τῆς Λογικτικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν Χ. Ἀνδρουτσός, ὁ ἀειμνηστὸς Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου Λουκάς Γιδόπουλος καὶ ὁ Νομομαθὴς καὶ τέως βουλευτὴς κ. Ἡλίας Βαρβέτοος.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη συσταθεῖσα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἵνα ἐξετάσῃ τὰ τῆς θέσεως τῶν ἐν τῷ Κράτει Παλαιοημερολογιτῶν, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν,

1) Ὅτι ἡ ἐπικρατοῦσα Θρησκεία δὲν ἔχει ἐξουσίαν τινὰ ἐπὶ τῶν λοιπῶν θρησκευτικῶν Κοινωνιῶν ἀλλ' ἀπλῶς εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν Κράτους (Ν. Ι. Σαριπόλου Αὐτ. παραγρ. 52 Σελὶς 543 Ν. Ι. Σαριπόλου Αὐτ. παραγρ. 699. Σελὶς 319-320).

2) Πᾶσα νέα θρησκευτικὴ Κοινωνία εἶναι ἀπαρabiάστος ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῶν Μελῶν της δυναμένων νὰ συνέρχονται καὶ συνεταιρίζονται ἀνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως (Ν. Ι. Σαριπόλου παραγρ. 53 Σελὶς 569 Ἐκδ. Ν. Ι. Σαριπόλου παραγρ. 694, 595 Σελὶς 366-310).

3) Ἡ Λατρεία πάσης φανερᾶς θρησκευτικῆς Κοινωνίας μὴ προσβαλοῦσης τὴν δημοσίαν τάξιν

καὶ τὰ χρηστὰ ἦδη εἶναι ἐλευθέρῃ καὶ ἀπολαύει τῆς προστασίας τῶν Νόμων (ἐνθα ἀνωτέρω).

4) Ἀπαγορεύεται ὁ προσηλυτισμὸς κ.λ.π. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω ἀρχῶν οἱ φρονούντες ὅτι αἱ θρησκευτικαὶ ἐφορταί δεόν νὰ ἐφορτῶνται κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον δύνανται α') νὰ ἐνδύνωσι εἰς θρησκευτικούς Συλλόγους, ἀγνωρίζομένους ὑπὸ τοῦ Συντάγματος, τῶν Δικαστηρίων μὴ δυναμένων οὔτε ν' ἀρνηθῶσι τὴν ἐγκρίσιν Καταστατικῶν τοιούτων Συλλόγων οὔτε νὰ διαλύσωσιν αὐτοὺς (*Ἀρθρον 14 Συντάγματος) ἀφοῦ οὐδεὶς Νόμος δύναται νὰ περιερίσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως β') Νὰ συνέρχωνται ἐλευθέρως πρὸς ἀσκήσιν τῆς λατρείας τῶν ἀφοῦ ἀποτελοῦν φανεράν θρησκευτικὴν Κοινωνίαν καὶ ἡ λατρεία αὐτῶν, οὔτε εἰς τὴν Δημοσίαν τάξιν οὔτε εἰς τὰ χρηστὰ ἦδη ἀντίκειται ἔχοντες ἀξίωσιν νὰ προσιστάσθωσιν ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ ἀσκήσεως τῆς λατρείας αὐτῶν. Τοῦναντίον οὗτοι δὲν δύνανται ν' ἀσκήσιν προσηλυτισμόν.

Θὰ ἡδυνάμεθα νὰ παρατάξωμεν δεκάδας γνωματεύσεων καὶ Ἐκθέσεων Ἐπιτροπῶν ἐπὶ τοῦ ἀναμφισβητήτου δικαίου μας ὡς καὶ ἐκατοντάδας διαταγῶν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν πρὸς ἀπάσας τὰς Ἀστυνομικάς Ἀρχάς τοῦ Κράτους διὰ τὴν πλήρη ἐλευθερίαν μας, δὲν πράττομεν τοῦτο ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸν περιορισμένον χώρον τοῦ φύλου μας, ἄλλως τε πάντα δυσπιστοῦντα παραπμπομεν εἰς τὰ Ἀρχεῖα ὑπουργ. Παιδείας καὶ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν ἔνθα δύνανται ν' ἀναζητήσωσιν ὅσα ἐπικαλούμεθα.

Τὸ θέμα τοῦτο ἐπὶ πλέον ἔχει γίνει ἀντικείμενον συζητήσεως ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Ἑλλήνων ἐν ἡ κατηναλώθῃ ὁλόκληρος συνεδρίασις, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος ὅλοι οἱ Πολιτικοὶ Ἀρχηγοὶ οἵτινες συνεφώνησαν ἐπὶ τῆς παροχής πλήρους ἐλευθερίας εἰς ἡμᾶς, κατόπιν τῆς μνημειώδους ἀγορεύσεως τοῦ τότε Πρωθυπουργοῦ ἀειμνήστου Ἐλευθερίου Βενιζέλου.

Ἀναπολοῦντες τὰ γεγονότα τῆς τριακονταετίας ἀφ' ἧς ὑφίσταται τὸ ζήτημά μας, θλιβόμεθα διὰ τὴν στίαν τῆς Κυβερνήσεως ἐναντίον μας καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν σιωπὴν τῆς.

Ἄλλ' ἕως πότε θὰ σιωπᾷ; ἕως πότε θὰ ἀνέχεται μίαν κατάστασιν ἣτις εἶναι ὅλως ἀντίθετος πρὸς ὅσα προεκλογικῶς ἐπηγγέλθη;

Ἄλλὰ τί ζητοῦμεν ἀπάντησιν ἀφοῦ γνωρίζομεν ὅτι, ὅπως κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπιστεύετο ἀπὸ τὸν πολὺν λαὸν καὶ τοὺς Διοικοῦντας αὐτὸν, ὅτι οἱ Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ ἦσαν ἄξιοι τῶν βασάνων δι' ὅσα ψευδῶς ἀπαδίδοντο εἰς αὐτοὺς, οὕτω καὶ σήμερον οἱ Παλαίημερολογίται ἀποτελοῦν τὸν στόχον εἰς τὸν ὁποῖον βάλλουν οἱ περισσότεροι εἴτε ἐν γνώσει εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ ἐκείνους οἵτινες ἐθελοτυφλοῦντες ἀκολουθοῦν τὴν καινοτομίαν τοῦ ἐφορτολογίου οὐδὲν ἔχομεν τὰ εἵπωμεν, θλιβόμεθα ὅμως δι' ἐκείνους οἵτινες ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἀπεμπόλησαν τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, καὶ δίδουν ἀκουσίως τὴν

ΕΝΑΣ ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Ὑπάρχει ὁρος θαυμαστόν, πρὸς Αἶβα τεταμμένον

τῶν ἐν Ἑβρώπῃ δὲ Ὁρῶν, περιτεθρυσλημένον.
Τοῦτο τὸ ὁρος ὁ Θεός, πρὸ ἀρχαιῶν αἰώνων
εἰς κατοικίαν Μοναχῶν, καθώρισε καὶ μόνον.
Τοῦτο τὸ Ὅρος ἡ Ἀγνή, Θεόνημφος Μαρία
τῶν εὐσεβῶν ἡ Πάνσεπτος καὶ ποθεινὴ Κυρία.
Παρὰ Υἱοῦ τε καὶ Θεοῦ, αὐτῆς ὡς κληρουχίαν
ἡτήσατο εἰς Μοναχῶν μελλόντων σωτηρίαν.
Κατὰ τὴν ἐξ ἀμύμονα, καὶ ἔμεν ἡμελημένον
ὑπὸ ἀνθρώπων εὐσεβῶν, οὕτω κατωκημένον.
Ὅμως δὲν ἦτο δυνατόν, τῆς Θεοτόκου κλήρος
εἰς τοὺς ἀπίστους νὰ φανῇ, ἀσύστατος τις λῆρος.
Ἦλθεν ἡ ὥρα καὶ σεπτὸς, Σταυρὸς Χριστοῦ ὑποῦτο

τῶν εἰδωλείων δ' ἡ πληθὺς, ἐν βάθρων ἡρημοῦτο.

Ποῦ εἶσαι Αἴγυπτος κλεινὴ, καὶ Παλαιστίνη ἄμα;
ἡ Θηβαῖς καὶ τὸ Σινᾶ, τὸ τῶν αἰώνων θαῦμα;
Αἶρει ὁ Ἀθῶς κορυφὴν, ὅλως ὑπερηφάνως
ὡς ἐν Θεοῦ τὸ μυστικόν, ἐνδεδυμένος κράνος.
Ἀθῶς! παλαιστὴρα Ἀσκητῶν, καὶ Ὀσιομαρτύρων

ἐδείχθης. Θεῖα εἰς Σέ, ἀπ' οὐρανοῦ κρατήρων.
Ἀρόσος κατέρχεται ἐπαρκῶς δροσίζουσα καρδίας
τυραννομένας ἐν πολλῇ, δαιμόνων ἐπηρείας.

Ἐκ τοῦ Προσκυνηταρίου Ἁγίου Ὁρους
Ἐκδόσεως Κοσμά Μοναχοῦ Παπᾶ Σαββα

δύνανται εἰς ἐκείνους οἵτινες ἡνοῖξαν τὴν θύραν τῶν καινοτομιῶν νὰ ἐξακολουθήσωσιν τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον τῶν.

Δὲν τοὺς ἀδικοῦμεν, διότι οὕτως ἐδιδάχθησαν παρ' ἐκείνων τοὺς ὁποίους δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῶν, ὅτι ὡς Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας βιώσαντες ἐν τῇ διακονίᾳ ταύτῃ ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν, παραβαίνουν Κανόνας καὶ Διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν πιστεύουν εἰς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν.

Καὶ ὅπως ἂν μελετήσωσιν ἐπισταμένως τὸ ζήτημα δὲν θ' ἀργήσωσιν ν' ἀντιληφθῶν εἰς ποῖον μέρος εὐρίσκεται τὸ Δίκαιον καὶ θὰ σπεύσωσιν νὰ πυνώσωσιν τὴν φάλαγγα ἐκείνων, οἵτινες ἀγωνίζονται διὰ μίαν ζωσαν Ἐκκλησίαν ἐτοιμοὶ νὰ γίνουν ὁλοκαύτωμα εἰς τὸν Βωμὸν τῆς Πιστεως διὰ νὰ διατηρήσωσιν ἀλώβητα καὶ ἀπαραχάρακτα ὅσα ἐκεῖνοι οἵτινες διὰ διωγμῶν καὶ Μαρτυρίων, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ποικίλων ἄλλων κακώσεων, διεφύλαξαν καὶ τὰ ὁποῖα παρέδωσαν εἰς ἡμᾶς ὡς πολύτιμον θησαυρὸν καὶ εἰς τὰ ὁποῖα οὐδὲ προσθήκη τις ἢ ἀφαίρεσις ἐπιτρέπεται, διὰ νὰ ἔχωμεν τὴν εὐλογίαν τῶν καὶ νὰ δοξάζεται καὶ δι' ἡμῶν ὁ ἐν Τριάδι Θεὸς εἰς Ὅν ἀνήκει πᾶσα Δόξα Τιμὴ καὶ Μεγαλοπρέπεια εἰς τοὺς Αἰῶνας.

Παναγ. Α. Μπενῆ—Ψάλτης

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΕΥΧΑΙ

Εἰς τοὺς ἐορτάσαντας τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἐορτὴν κατὰ τὴν προχθεσινὴν ἱερὰν Μνήμην τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου Ἀδελφούς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Παραρτημάτων ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος ἡμῶν κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, καὶ τὸ προσωπικὸν τῆς συντάξεως καὶ Διευκραιώσεως τῆς «Φωνῆς» εὐχεται ἔτη πολλὰ καὶ κατὰ Θεὸν εὐτυχῇ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡανελληνίου Ὁρησκευτικῆς καὶ Ἑθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας.

Ἡ α ρ α κ α λ ο ὦ ν τ α ι

ἅπαντα τὰ Μέλη τοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν, Πειραιῶς κ.λ.π. ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν τὸ ταχύτερον καὶ τακτοποιηθῶσι Ταμειακῶς, ἵνα ἔχωσι δικαίωμα, συμμετοχῆς εἰς τὴν μέλλουσαν ἐτήσιαν Γενικὴν Συνέλευσιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἰανουαρίου 1954 Π.Ο.Η.

Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Δ. Κυριακόπουλος

Γεώργ. Τζιμόπουλος

Μία Διευκρίνισις

Εἰς τὸ 170 φύλλον καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἄξιοι, ἄξιοι...» ἀνεφέρθη μετὰ τῶν δύο λιποτακτῶν τῆς Αἰγίνης καὶ τις δυνάμει Καλλιόπιος. Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἀνεγράψαμεν ἐκ τοῦ ἡμερησίου τύπου. Διευκρινίζομεν, ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Καλλιόπιος, δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὸν ἐξαίρετον καὶ ζηλωτὴν Ἀρχιμανδρίτην τῆς Δράμας κ. Καλλιόπιον Γιαννακουλόπουλον, ἀγωνιζόμενον στερεῶς καὶ εὐδόκως ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπάλλεων.

Ἀνταποκρίσεις Παραρτημάτων

ΔΡΑΜΑ, (ταχυδρομικῶς)

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν τῆς «ὉΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ» τῶν Γ. Ο. Χ. Δράμας ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι: 1) Πρόεδρος Ἀντ. Ἡλιάδης, 2) Ἀντ.δρος Ἰωάννης Παπανικολαΐδης 3) Γεν. Γραμματεὺς Γεώργιος Διαππιδης, 4) Ταμίας Στυλ. Καρανταΐδης, 5) Ἐφορος Χρήστος Καραμιχαηλίδης, 6) Συνλιανός Αλαζαρίδης, 7) Ἰσαὰν Ἀποστολὴς μέλη.

Ἐπίσης ἐξελέγη ἡ κάτωθι ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ: 1) Ἀνθιμος Φωτόπουλος, 2) Χρήστος Κιοσσές καὶ 3) Σάββας Ἀλεκτορίδης.

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀποφάσει τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. ὁ ἀντιπρόεδρος αὐτῆς κ. Δ. Δαμάσκος ἐπεσκέφθη τὰ Παραρτήματα Λαρίσης καὶ Θεσσαλονίκης ἐλθὼν εἰς ἐπαφὴν καὶ συζητήσας μετὰ τῶν Διοικήσεων αὐτῶν ἐπὶ ζητημάτων ἀφορῶντων τὸν κοινὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα, ἀποκομίσας ἐκεῖθεν τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων ἐκ τοῦ ἡθικοῦ καὶ τοῦ μαχητικοῦ πνεύματος τῶν ἀδελφῶν.

Σταγόνες Ἐλευθερίας

Κατὰ χριστιανικὸν καθήκον εὐγνωμονοῦμεν πάντοτε δσους μᾶς προστατεύουν καθ' οἷονδήποτε τρόπον. Οὕτως εὐχαριστοῦμεν πάντοτε τοὺς ἀρμοδίους παράγοντας τῆς πατρίδος μας διότι μᾶς ἐξηφόλισαν τὸ ἀνοιγμα τῶν δύο ἐκκλησιῶν (Μία εἰς Ἀθήνας καὶ μία εἰς Πειραιᾶ). Ἐκκλησιόμειθα ὅμως διότι ἀντὶ τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν δικαιοῦμεθα μᾶς παρέχουν σταγόνες ἐλευθερίας καὶ διὰ κατὰ τρόπον μαρτυρικόν. Ὁ συνωστισμὸς χιλιάδων πιστῶν εἰς μικροὺς χώρους, ἡ ἔκθεσις τῶν ὑπολοίπων εἰς τὴν παγερότητα τῆς ὑπαίθρου ἐν καιρῷ χειμῶνος συνιστοῦν ἕνα πραγματικὸν μαρτύριον. Ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ σταγόνες συγκρατοῦνται. Ἡ κατάστασις αὐτὴ μᾶς ἐνθυμίζει τοὺς ἑβραίους τοῦ Φαραῶ, τοὺς σκλάβους ραγιαδες τῆς τουρκοκρατίας καὶ ἄλλους μάρτυρας. Ἡ κατάστασις ὅμως αὐτὴ ἐλάχιστα τιμᾷ τοὺς δημιουργοὺς τῆς. Οἱ Παλαισημερολογεῖται ἀποτελοῦν τὴν ἐθνικόφροναν μερίδα τοῦ ἔθνους (Αὐτὴν τὴν στιγμήν τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως ἡγεῖται Ἕλλην ὀξίωματικός τιμήσας τὸ ἔθνος διὰ τῶν ὑπηρεσιῶν του, ὁ κ. Δ. Κυριακόπουλος). Ὁφείλει λοιπὸν ἡ Κυβέρνησις νὰ εἶναι συνεπὴς πρὸς τὰς ἀρχάς τῆς ἁλλωστε καὶ ἡ ἰδίᾳ διὰ τῶν ὀργάνων τῆς ἀντελήφθη ὅτι τὰ κύματα τοῦ Παλαισημερολογητισμοῦ εἶναι ὀψηλὰ καὶ θὰ ὀδηγήσουν ὁ π ω σ δ ῆ π ο τ ε τὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν φέρουν εἰς τὸν λιμένα τῆς ἐπιτυχίας. Διὰ τοῦτο νὰ μὴ φέρῃ αὐτὴ τὴν τιμὴν τῆς λύσεως ἐνὸς ἐπιμάχου ζητήματος: Τὰς Κυβερνήσεις προσδιορίζουν αἱ τετραετίαι: τὰς ἰδέας ὅμως ἡ ἱστορία καὶ ἡ αἰωνιότης! Αἱ πρῶται ἀπέρχονται, Αἱ δευτέραι παραμένουν καὶ νικοῦν. Διὰ τὸ δὲν τὸ προσέχουν αὐτοὶ οἱ πολιτικοί: Ἐκτὸς ἐάν δὲν εἶναι πολιτικοί...

Δὲν θὰ τοὺς ἀκούσῃ ὁ Θεός:

Ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς Ὑπεριορθανίας ἠκούσθη ἡ Θεία λειτουργία τῶν Χριστουγέννων ἐν Βηθλεὲμ κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον. Αὐτὸ βεβαιῶναι καὶ ἡ ἐφημερίς «Καθημερινή» τῆς 9-1-54. Αὕτῃ ἡ πληροφορία ἐνισχύει σημαντικῶς τὴν κίνησιν μας καὶ ἀποδεικνύει, ὅτι καὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος ὁ Κύριός μας εὐδοκεῖ νὰ ἀκούῃ τὰ τέκνα τοῦ προσευχόμενα κατὰ τὸ Πάτριον Ἡμερολόγιον. Καὶ ὁ μὲν Θεὸς τῆς Ἀγάπης ἀσφαλῶς εὐαρεστεῖται, πλην ὅμως οἱ σέπτοι ἐκπρόσωποι τῆς Κρατοῦσης ἐν Ἑλλάδι «Ἐκκλησίας» ταράσσονται ἐκ τῆς παρουσίας μας. Διὰ τὴν ἀραγε: Ὅθι ἔπρεπε κατὰ τεκμήριον τοῦλάχιστον αὐτὸ νὰ τεθῇ: Ἐάν ὁ Κύριος, ὡς ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας δέχεται καθ' οἷονδήποτε χρόνον τὰς δεήσεις τῶν τέκνων του, τότε θὰ ἔπρεπε νὰ ἐντιπρόσωπος μᾶς Ἐκκλησίας (Ἐπίσκοπος, Ἀρχιεπίσκοπος, Σύνοδος) νὰ μὴ ἐνοχλῇ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν οὐδένα, ἢ παραχρῆ καὶ ὁ διωγμὸς ἐκ τοῦ λόγου αὐτοῦ ἐν μόνον ἀποδεικνύει καὶ διακηρύσσει: Ἐμπάθειαν τοῦ χειρίστου εἴδους. Καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν καὶ ἄλλοι σοβαροὶ λόγοι (παράβασις Συνδικτικῶν Κανόνων), οἱ ὅποιοι ἀποδεικνύουν τοὺς ἐκπρόσωπους τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ παραβάτας.

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Πανσ. Πανάρτερον Πετρίδην Σολωμοῦ 25 — Ἀθήνας

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σεργιάνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι